

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Pavly Klusáčkové ve věci

žalobce: **R. T., narozený X**
státní příslušnost: X
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Václavkem
se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1

proti

žalovanému: **Policejní prezidium České republiky**
se sídlem Strojnická 935/27, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 3. 2022, č. j. PPR-14867-10/ČJ-2019-990115,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Obsah žaloby

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým bylo žalobci sděleno, že se jeho žádosti ze dne 16. 4. 2019 o výmaz osobních údajů nevyhovuje. Žalovaný uvedl, že je v Schengenském informačním systému II (dále jen „SIS II“) veden záznam podle čl. 24 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1987/2006 [pozn. soudu, nahrazeno nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1861, které obsahuje obdobnou relevantní úpravu] vztahující se k osobě žalobce, a to pro účely odepření vstupu nebo zákazu pobytu na území států schengenského prostoru, který byl vložen příslušnými orgány České republiky. Podle § 154 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „ZPC“), byl žalobce označen za nežádoucí osobu a podle § 154 odst. 6 ZPC byl zaevidován do evidence nežádoucích osob (dále jen „ENO“) a do SIS II, a to ode dne 19. 6. 2017 do 19. 6. 2022. Na základě žádosti žalobce došlo k opětovnému přezkumu důvodů zařazení žalobce do ENO a SIS II ve smyslu § 155 odst. 1 ZPC. V rámci tohoto přezkumu bylo zjištěno, že stále existuje důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl při pobytu na území České republiky a v ostatních zemích Evropské unie závažným způsobem narušit veřejný pořádek a zároveň ohrozit bezpečnost smluvních států a dalších zájmů. Žalobci proto bylo sděleno, že není možné vyhovět jeho požadavku na výmaz jeho osobních údajů z ENO a SIS II. Bližší informace nebylo možné žalobci sdělit s ohledem na § 28 odst. 2 písm. a) zákona č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů. Soud dodává, že žalovaný v napadeném rozhodnutí zmínil i další uchovávané osobní údaje žalobce, které odmítl vymazat, ty však nejsou předmětem žaloby.
2. Soud žalobě vyhověl rozsudkem ze dne 2. 6. 2023, č. j. 17 A 46/2022-54, a napadené rozhodnutí zrušil dle § 76 odst. 1 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem spočívající v nerespektování závazného právního názoru soudu vysloveného v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 12. 2021, č. j. 6 A 113/2019-36, a současně dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů. Daný rozsudek byl následně ke kasační stížnosti žalovaného zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2024, č. j. 8 Azs 134/2023-80. Nejvyšší správní soud vyslovil závazný právní názor, že napadené rozhodnutí respektuje závěry rozsudku sp. zn. 6 A 113/2019 a není nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
3. Žalobce v žalobě uvedl, že byl dne 27. 6. 2017 po příletu do Francie zadržen a byl mu odepřen vstup do země. V reakci na žádost ze dne 4. 7. 2017 mu bylo žalovaným dne 4. 9. 2017, č. j. PPR-19652-1/ČJ-2017-990115, sděleno, že je veden v ENO a SIS II. Údaje žalobce byly do systému vloženy na období od 19. 6. 2017 do 19. 6. 2018, následně od června 2018 do dubna 2019 neměl problém se vstupem do schengenského prostoru, načež byl opět po příletu do Francie zadržen a byl mu odepřen vstup do země, a to z téhož důvodu jako v roce 2017. Žalobce proto dne 16. 4. 2019 zaslal žádost žalovanému, který reagoval sdělením ze dne 26. 6. 2019, č. j. PPR-14867-1/ČJ-2019-990115, ze kterého vyplývá, že žalobce je opětovně veden v ENO a SIS II. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí žalobu, které Městský soud v Praze vyhověl rozsudkem ze dne 16. 12. 2021, č. j. 6 A 113/2019-36, a rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodu. Následně žalovaný vydal napadené rozhodnutí.
4. Žalobce upozornil, že podal také opakovanou žádost dne 22. 6. 2020, které rovněž nebylo vyhověno, a i v tomto případě byl žalobce úspěšný se svou žalobou, když Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 29. 9. 2021, č. j. 14 A 94/2020-35, zrušil rozhodnutí žalovaného.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

Ten vydal další rozhodnutí, které žalobce napadl žalobou vedenou u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 6 A 7/2022. Žalobce podal ještě další opakovanou žádost dne 21. 6. 2021, které opět nebylo vyhověno, řízení o další žalobě žalobce je vedeno u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 11 A 189/2021.

5. Žalobce uvedl, že mu nikdy nebyly známy důvody pro vedení jeho osobních údajů v předmětných systémech. Žalobce je podnikatelem, realizuje obchodní cesty po celé Evropě, ve Francii vlastní nemovitost a několikrát ročně zde pobývá kvůli léčbě. Rozhodnutí žalovaného omezuje jeho osobní svobodu a právo volného pohybu, cesty po Evropské unii jsou pro žalobce stěžejní. Rovněž je zasaženo do jeho práva na zachování dobré pověsti, cti a ochrany jména. Žalobce se na území České republiky, ani jiného státu Evropské unie a ani v jiných státech nedopustil jednání, které by odůvodňovalo zavedení jeho údajů do předmětných systémů. Minimálně v období od června 2018 do dubna 2019 tento názor sdílel rovněž žalovaný, a žalobce odmítl, že by se v daném období dopustil jakékoliv protiprávní činnosti či jiné činnosti, která by odůvodňovala opětovné zavedení jeho údajů do předmětných systémů.
6. Žalobce měl za to, že žalovaný v rozporu s vnitrostátní a unijní úpravou směřuje podmínky pro vložení a zachování záznamu do předmětných systémů. To, že je záznam do ENO nezbytnou podmínkou pro vložení a zachování záznamu v SIS II, nevede bez dalšího k vložení záznamu do SIS II. Z § 154 odst. 6 ZPC žalobce dovodil, že důvody pro zařazení osoby do ENO na straně jedné a do SIS II na straně druhé musí být individuálně posouzeny. Povinnost individuálního posouzení každého případu dovozuje taktéž právní doktrína, neboť čl. 24 odst. 1 nařízení č. 1987/2006 říká, že příslušné správní orgány nemohou automaticky pořídit záznam o třetizemci na základě jiného rozhodnutí, které bylo ve vztahu k určité osobě přijato. V každém jednotlivém případě musí správní orgán zvažovat, zda jsou splněny jak národní kritéria, tak i kritéria v nařízení SIS II a zda si dané důvody zasluhují záznam v SIS II (POŘÍZEK, Pavel. Výklad výhrady veřejného pořádku v jednotlivých ustanoveních zákona o pobytu cizinců. In: JÍLEK, Dalibor a POŘÍZEK, Pavel, ed. *Ročenka uprchlického a cizineckého práva 2017*. Brno: Veřejný ochránce práv – ombudsman). Tento závěr byl rovněž aprobován judikaturou správních soudů, dle které „nařízení č. 1987/2006 ani § 154 odst. 6 zákona o pobytu cizinců totiž nestanoví, že každá osoba vedená v evidenci nežádoucích osob musí být automaticky zařazena do systému SIS II“ (rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 17. 7. 2018, č. j. 14 A 59/2017-52, č. 3832/2019 Sb. NSS).
7. Žalovaný toliko konstatoval, že důvody, které vedly k zařazení žalobce do ENO podle § 154 odst. 2 ZPC, nepominuly a ve zbytku odůvodnění se žalovaný omezil na obecné a neodůvodněné formulace. Žalovaný tedy nerespektuje závazný právní názor vyřčený ve zrušujícím rozsudku sp. zn. 6 A 113/2019, aby žalovaný řádně odůvodnil své rozhodnutí.
8. Žalobce upozornil, že nařízení č. 1987/2006 ukládá povinnost průběžně sledovat, zdali trvá nezbytnost dalšího vedení záznamu. Jeho recitál 11 stanoví obecnou zásadu, že pořízené záznamy by měly být ze SIS II automaticky vymazány po uplynutí 3 let. Uchování záznamu po delší dobu by tak mělo vycházet z komplexního individuálního posouzení, což z odůvodnění napadeného rozhodnutí nelze shledat. Tuto povinnost je třeba vztáhnout i na tzv. opakované záznamy a s nimi související nutnost jejich zachování. Lze proto pochybovat, zdali po více než 4 letech společně s již zmíněnou absencí evidence po dobu nejméně 11 měsíců důvody pro zařazení do předmětných systémů přetrvávají a jsou v souladu se základním účelem vedení záznamu.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

9. Dle judikatury nepostačuje odkaz na trestní věc, v rámci které byly pravomocně odsouzeny jiné osoby (tj. nikoliv žalobce), proto trest ani probíhající trestní řízení nemůže bez dalšího odůvodňovat uchovávání záznamu. V rozsudku velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 9. 2017, Regner proti České republice, stížnost č. 35289/11, byl vyjádřen požadavek, aby vnitrostátní orgány, tj. správní orgány a soudy, vysvětlily, byť ve stručnosti, rozsah jimi provedeného přezkumu, a to za podmínky umožňující zachovat utajení a vyšetřování vedeného proti dotyčné osobě. Žalobce akcentoval, že při zařazení do ENO postačuje možnost ohrožení veřejného pořádku a bezpečnosti, kdežto při zařazení do SIS II musí být toto ohrožení přítomné, resp. k pouhé možnosti přistupuje ještě nutnost „důvodného nebezpečí“. K tomu odkázal na rozsudek Soudního dvora Evropské unie C-503/03, Farid a Bouchair, dle nějž členské státy nemůžou pořídit záznam o státním příslušníkovi třetího státu, dokud nezjistí, že přítomnost této osoby představuje skutečnou, trvající a dostatečně závažnou hrozbu. Platí-li tato povinnost při pořizování záznamu, tím spíše se vztahuje na opakovaný záznam a jeho zachování.

Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Žalovaný zopakoval argumentaci obsaženou v napadeném rozhodnutí a setrval na svém názoru, že i nadále přetrvávají důvody pro zařazení žalobce do ENO a SIS II. Podle žalovaného se navíc právo volného pohybu na žalobce jakožto státního příslušníka třetí země nemůže vztahovat ve stejném rozsahu jako na občany Evropské unie podle směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES, o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států. Žalobce ani nijak neprokázal, že by byl v postavení státního příslušníka třetí země, který by podle uvedené směrnice požíval práva na volný pohyb. Nadto i pro občany Evropské unie existují omezení tohoto práva. Žádné z ústavně garantovaných práv přitom nezakládá nárok cizince na pobyt na území České republiky (viz usnesení Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 38/04 či nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 10/08).
11. K tvrzení žalobce, že se v období od června 2018 do dubna 2019 mohl po schengenském prostoru pohybovat bez omezení, žalovaný podotkl, že vedení jednotlivých záznamů o označení žalobce za nežádoucí osobu a evidování jeho osobních údajů v ENO a SIS II bylo provedeno nepřetržitě ode dne 19. 6. 2017. Nelze ovšem vyloučit, že přes tyto záznamy žalobce do schengenského prostoru vstupoval a cestoval v něm.
12. Žalovaný zopakoval důvody vedení záznamů žalobce v ENO a SIS II, jak jsou uvedeny v napadeném rozhodnutí. Ty vyplývají z operativních poznatků zadavatele požadavku k označení žalobce za nežádoucí osobu a jsou natolik závažné, že jsou vedeny jako utajovaná informace v režimu „Důvěrné“ a „Vyhrazené“ podle § 4 písm. c) a písm. d) zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti. Žalovaný přesto individuální důvody zařazení žalobce do předmětných systémů uvedl, nejednalo se o pouhou citaci zákonů. Formulace byly zvoleny tak, aby nedošlo k porušení zákona č. 412/2005 Sb. K tomu poukázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 1. 7. 2022, č. j. 8 A 11/2020-82, dle nějž ačkoliv rozhodnutí „*neuvádí konkrétní důvody zařazení žalobce do ENO a SIS II, které odůvodňuje pouze odkazem na zákonná ustanovení, jak mu vyčítá žalobce, je toto odůvodnění za dané situace dostačující*“.

13. Žalovaný konečně vyjádřil přesvědčení, že dostal závaznému právnímu názoru vyjádřenému ve zrušujícím rozsudku sp. zn. 6 A 113/2019, když v napadeném rozhodnutí uvedl konkrétní, individuální důvody vedení záznamů žalobce v ENO a SIS II.

Další vyjádření

14. Jelikož předmět řízení bezprostředně souvisí s otázkou ochrany osobních údajů, soud v souladu s § 64 s. ř. s. ve spojení s § 114a odst. 2 písm. f) občanského soudního řádu požádal Úřad pro ochranu osobních údajů o vyjádření k podané žalobě. Ten podotkl, že se na něj žalobce nikdy neobrátil s podnětem o ověření zákonnosti zpracování osobních údajů podle § 31 zákona č. 110/2019 Sb., tudíž se k příslušné problematice může vyjádřit pouze v obecné rovině. Dále shrnul relevantní úpravu ZPC s tím, že v obecné rovině se předmětné zpracování osobních údajů žalobce nejví jako nezákonné a nelze shledat žádné jednoznačné důvody pro výmaz osobních údajů podle § 29 odst. 2 zákona č. 110/2019 Sb. V obecné rovině pak nelze shledat pochybení ani v tom, že žalovaný s odkazem na § 28 odst. 2 písm. a) zákona č. 110/2019 Sb. odmítl žalobci sdělit konkrétní důvody, které vedly k jeho označení za nežádoucí osobu a jeho zaevidování v příslušné evidenci.

Jednání před soudem

15. Při jednání dne 21. 10. 2024 žalobce i žalovaný setrvali na svých procesních stanoviscích. Žalobce měl za to, že se objevily nové pochybnosti o správnosti závěrů žalovaného. Žalobce uvedl, že již není evidován v SIS II (evidován byl do 19. 6. 2024), což vyplývá z informace žalovaného ze dne 12. 8. 2024, a to z důvodu, že je nyní evidován německými orgány. Žalobce se obrátil na příslušný německý orgán, který však sdělil, že žalobce evidován není a ani nebyl. Další pochybnosti vyvolává medializovaná kauza okolo L. G., bývalého příslušníka Národní centrály proti organizovanému zločinu, který je nyní trestně stíhán, neboť měl vynášet informace. Tato osoba se přitom zřejmě podílela na tvorbě utajovaných informací vztahujících se k ruskojazyčnému organizovanému zločinu.
16. Soud zamítl důkazní návrhy žalobce, tedy aby soud zajistil usnesení o zahájení trestního stíhání L. G. a dále sdělení žalovaného ze dne 12. 8. 2024 a překlad sdělení Spolkového policejního prezidia ve věci evidence žalobce. Jednak jde o skutečnosti nastalé až po vydání napadeného rozhodnutí, jednak je soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu.

Posouzení žaloby soudem

17. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházející přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (§ 75 s. ř. s.).
18. Po posouzení věci soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
19. Soud zdůrazňuje, že je dle § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v rozsudku sp. zn. 8 Azs 134/2023, body 23 a násl.
20. Nejvyšší správní soud v předmětném rozsudku upozornil, že rozsudek sp. zn. 14 A 59/2017, z něhož zdejší soud vycházel, se nezabýval zcela shodnou situací. V tomto rozsudku totiž podkladem pro vedení záznamu v ENO a SIS II nebyly utajované informace. Dále Nejvyšší správní soud poukázal na svou judikaturu týkající se náležitého odůvodnění ve věcech rozhodnutí o další evidenci osoby v ENO a SIS II v situaci, kdy je podkladem pro záznam utajovaná informace (rozsudky ze dne 14. 12. 2023, č. j. 4 Azs

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

283/2023-27, bod 18, a ze dne 24. 11. 2022, č. j. 7 As 171/2022-24, bod 23). Pojem náležitého odůvodnění je vzhledem k této judikatuře nutno chápat tak, že odůvodnění nesmí být formulováno způsobem, kterým by byla vyzrazena utajovaná informace. Zároveň však musí žádající osobě dát alespoň přibližné povědomí, proč je v dotčených evidencích vedena.

21. V bodu 29 předmětného rozsudku Nejvyšší správní soud ocitoval důvody, na nichž je postaveno napadené rozhodnutí, s tím, že je považuje za dostačující, a to i s přihlédnutím k obsahu utajované části správního spisu. Nejvyšší správní soud pak jednoznačně uzavřel, že napadené rozhodnutí respektuje závěry rozsudku sp. zn. 6 A 113/2019 a není nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (bod 30 předmětného rozsudku). Závěrem Nejvyšší správní soud poznamenal, že rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2024, č. j. 6 As 70/2023-38, byla zamítnuta kasační stížnost proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 3. 2023, č. j. 6 A 7/2022-42, který se týkal jiné žádosti téhož žalobce o výmaz z ENO a SIS II, přičemž i v tamní věci považoval Nejvyšší správní soud důvody pro zařazení žalobce do těchto evidencí za dostatečné.
22. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že žádný z důvodů uvedených v předchozím rozsudku, které vedly ke zrušení napadeného rozhodnutí, neobstojí. Jiné žalobní body než nedodržení závazného právního názoru a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí žalobce v žalobě neuvedl.
23. Pokud jde o skutečnosti předestřené žalobcem při jednání, tj. okolnosti vztahující se k aktuálnímu stavu evidence žalobce v SIS II a k osobě L. G., ty jsou irelevantní. Jak již soud uvedl výše, dle § 75 s. ř. s. vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí. Skutečnosti zmiňované žalobcem nastaly až po jeho vydání. Nadto nejsou obsaženy v žalobě, a to ani ve formě zárodku žalobního bodu. Takové žalobní body jsou nepřípustné s ohledem na koncentraci řízení dle § 71 odst. 2 s. ř. s., neboť lhůta pro rozšíření žalobních bodů uplynula v pondělí 23. 5. 2022 (napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 23. 3. 2022). Kromě toho je soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu, přičemž nejsou dány výjimečné důvody (změny ve skutkovém, právním či judikatorním stavu) pro odchýlení se od něj.

Závěr

24. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
25. Protože žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost, jen je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu [§ 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.].

V takovém případě je třeba kasační stížnost podat ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení písemného vyhotovení rozsudku. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 21. října 2024

Milan Tauber v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.